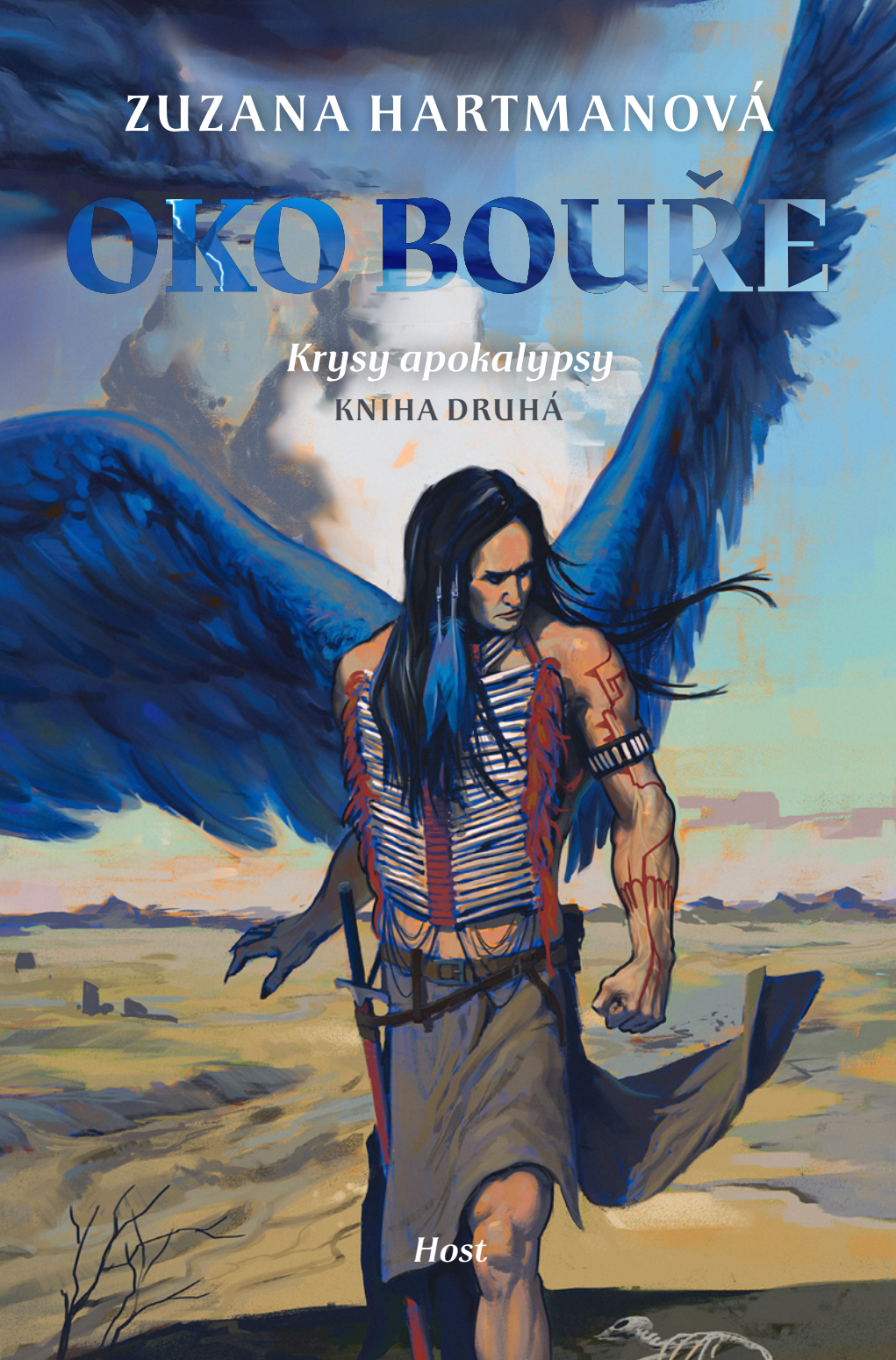

ZUZANA HARTMANOVÁ

OKO BOUŘE

Krasy apokalypsy

KNÍHA DRUHÁ

Host

OUVERTURA

*Démon promluvil zvučným hlasem k lidu:
„Jsem váš bůb, velebte mne!“
Lidé padli na kolena a začali se mu klanět.
Začali ho vzývat a stavět mu chrámy.
A démon jim na oplátku bral duše.*

Kniha učení Arumielova

Calien se krvácení z nosu ani nesnažil zastavit. Irma mu roztřeseně nabídla kapesník, ale odmítl ho.

Sklonil se k dívčině zlomenému křídlu. Kropenatá peruť visela nepoužitelná ze zad, zatímco druhá do páru sebou šubala.

„Zrúdomilče!“ zakřičel na něj kdosi z přihlížejícího davu, do něhož se před okamžikem vytratila skupina výrostků, kteří Irmu zbili. V nastalém zmatku udeřili do obličeje i jeho.

Calienovým směrem vylétl kámen. Byl by ho trefil do hlavy, ale mladík jen natáhl ruku a kámen se v letu změnil v neškodná zrníčka prachu.

Přihlízející ztichli. Málokdo Caliena viděl použít magii na veřejnosti. O jeho daru se mezi lidmi nemluvalo — vzbuzoval v nich hrůzu.

Jako by si konečně uvědomili, co svými činy způsobili a koho tím urazili, začali se měšťané postupně, ustrašeně rozcházet.

Mladík se sehnul ke křídlu a šetrně ho prohmatal. „Tohle bude bolet,“ upozornil.

Irma jen přikývla.

Calien jí křídlo opatrně narovnal, aby srovnal jemné kůstky. Pak ke zranění přiložil dlaň a oči se mu zbarvily mechově zelenou, jak skrže něj do dívčina těla proudila hojivá magie. Za okamžik zlomenina srostla.

Dívka perutí zkusmo zamávala. Přidala i druhou, dokud se nepatrně nevznesla nad zem a nebyla si jistá, že jí křídla zase udrží ve vzduchu.

„Děkuju,“ zašeptala.

Calien přikývl a teprve potom si k nosu přiložil kapesník, který mu nabídl, aby zastavil stále proudící krev.

„Pojď, odvedu tě domů,“ vzal Irmu za ruku a společně vyšli směrem k východní části města, kde stály obyčejné, leč solidní kamenné domy střední třídy.

„Neměl bys jít se mnou,“ píplo děvče nesměle.

„Nesmysl.“

„Mají pravdu, jsem zrůda. Jsem napůl démon — aspoň to o mně tvrdí.“

Calien se zastavil a klekl si k dívce. „Jsi polobohyně,“ namítl.

Irma zavrtěla hlavou. „Bohové neexistují, jsou to démoni — pekelná stvoření, která je nutné vyhnat. Proto mě zbili — nemám právo tady být.“

Zamračil se. „Kde ses něco takovýho doslechla? Zase u vás byl ten potulnej kněz?“

Nejprve se zdálo, že neodpoví, ale nakonec přikývla.

„Říkal, že naši bohové nejsou bohové a my, kteří neseme jejich znamení,“ ukázala na svá křídla, „bychom měli být očištěni od svých hříchů.“

To Caliena pobouřilo. Věděl, že arumielovci si svým kázáním v posledních měsících získali mnoho přívrženců a že se jejich učení rozšířilo, ale netušil, že jeden jediný Arumielův kněz, který před časem přitáhl ze severu, způsobí takový rozruch.

„Poslouchej mě, Irmo, řekni mamince, že jí vzkazuju, aby tě radši několik dní neposílala do školy. Ten muž brzy odejde. A pak už bude zase všechno v pořádku.“

Děvčátko přikývlo a odcupitalo několik posledních kroků k domovním dveřím, které se za ním hlasitě zavřely.

Calien zachmuřeně pokračoval jednou z mnoha úzkých uliček k okraji města, kde měla sídlo jeho mistryně — magické nadání se muselo rozvíjet. Kdekoliv jinde by se mu vedlo lépe, slyšel, že ve světě prý existují města s univerzitami pro čaroděje. Ale on zůstal tady, kde ho jeho dar dokonale vyčlenil ze společnosti. Kde ho bylo zapotřebí.

Lidé jeho služeb využívali převážně tehdy, když byli nemocní nebo zranění. Nebo když si chtěli promluvit se svými mrtvými. V takovém případě za ním přišli tajně v noci, snažili se skrýt svou tvář a doufali, že nikdy nepromluví o tom, co po něm chtěli.

Cal si zakládal na diskrétnosti, takže nepřicházelo v úvahu, aby prozradil něco ze svěřených tajemství, a to přesto, že za ním chodili i vysoce postavení občané — ministři a velvyslanci. Za své mlčení si nechával platit extra — mohl si to dovolit, mnoho čarodějů, kteří uměli mluvit s mrtvými, na Leru nebylo.

Někdy za ním přišly dámy, které vzrušovala představa nekromancie, ačkoliv sám by se za nekromanta nikdy neoznačil — pouze s mrtvými mluvil, neoživoval jejich těla, nedokázal poručit kostem, aby se znovu začaly hýbat. Tyto dámy za ním chodily pro jiné služby. I za ně si nechával platit. Neviděl důvod, proč si nedopřát potěšení a zároveň si ještě nevydělat slušné peníze. Dosáhl tak toho, že mu nebylo ještě ani dvacet, a už kolem něj celé město chodilo po špičkách.

Proto bylo s podivem, že na něj dnes někdo z davu zaútočil, když se zastal Irmy. Sice dívku uklidňoval, situace však byla mnohem vážnější, než si byl zpočátku ochotný připustit. Potřeboval si proto promluvit se svou mistryní.

„Říkala jsem si, že se tady dřív nebo později ukážeš, Cale,“ oslovila ho bohyně, sotva vešel do jejího skromného příbytku. Nebyla to nuzná chatrč, ale ani prostorná vila, kterou by si dozajista mohla pořídit, kdyby chtěla.

Jako už mnohokrát předtím Calien žasl nad jejím mladistvým vzhledem. Jeho mistryně vypadala sotva na třicet — zralá žena, stále svěží a žádoucí —, ale on věděl, že už je jí víc jak tisíc let. Jedna z výhod okřídleného stavu. On jako čaroděj byl sice obdařen delším životem, ale o takové dlouhověkosti nemohla být řeč. Zvláštním způsobem tomu byl rád. Nedokázal si představit, že by viděl a zažil to, co bohyně před ním, jejíž hnědá, kropenatá křídla momentálně zůstávala schovaná.

„Dělá ti starosti ten kněz,“ navázala mistryně.

Calien přikývl. „Štve lidi proti okřídleným. Nechápu, jak je možný, že ty jeho kázání zdejší obyvatelé tolik hltají, když služeb bohů využívají už dlouhá staletí.“

„Říká jim věci, které chce každý slyšet.“

„Říká jim lži,“ oponoval mladík.

Bohyně se usmála. „Ano i ne.“

„Co tím myslíš?“

„Už dávno víš, že nejsme bohy v pravém slova smyslu.“

Příklvl. „Ano, ale pro nás bohy jste — pomáháte, děláte zázraky, jaký lidi nedovedou, usnadňujete životy.“

„Ne nezištně.“

„Jako by snad jakýkoliv bůh v dějinách jakýhokoliv světa udělal něco nezištně,“ odfrkl čaroděj posměšně.

„Oplátkou za vykonané skutky si bereme lidské duše.“

„Je to obchod. K čemu jsou nám duše? Je to energie, kterou lidský tělo nedokáže zužitkovat. Na rozdíl od bohů. Tím, že si je vezmete, nikomu neškodíte.“

„To říkáš jen proto, že jsi studoval a viděl důkazy svých tvrzení na vlastní oči. Existují ale tací, kteří věří v nesmrtelnost duše — když jim ji vezmeme, nedojdou věčného klidu.“

„Tak ať si ve své víře žiji i nadále.“

Mistryně se usmála a sundala z kamen konev s horkou vodou, již zalila připravené šálky s čajem.

„Jsi ještě mladý a nezkušený,“ řekla mu laskavě. „Nevíš, co dokáže opravdová víra.“

„Že ne?“ odsekl. „Viděl jsem dneska lidi házet kamením po malé Irmě. Lidi, kteří jí ještě dva měsíce zpátky dávali sladkosti, když ji potkali na ulici.“

Bohyně se zachmuřila.

„Kvůli tomu, jak pokročila věda a technika, jsme potřeba stále méně a méně. To, co jsme dokázali, náhle lidé zvládnou taky — s pomocí svých strojů. Náš pád byl nevyhnutelný.“

„Přesto sacerdotesti udržují panteony, přesto se stále najdou lidé, co věří ve vaši všemohoucnost.“

„S tím, co předvádí Arumiel, to nebude mít dlouhého trvání.“

„Mělo by se s tím něco udělat.“ Calien se zamračil.

„Přece se dokážeme zbavit jednoho chlapa, co nám tady rozvrací klid. Lidi zase přijdou k rozumu a za pár dekád se na tohle bude vzpomínat jen jako na krátký období hlouposti a namyšlenosti.“

„Cale,“ oslovila ho mistryně něžně, „ten muž, co k nám přišel, není obyčejný kněz.“

Čaroději chvíli trvalo, než mu došlo, co tím jeho učitelka myslí.

„Je to sám Arumiel?“

Přikývla.

„V tom případě se ho můžeme zbavit rovnou,“ navrhl.

„Chápu, že tím jeho učení ze dne na den nezmizí, ale bude to začátek.“

Bohyně přikryla jeho dlaň svou. „Cale, je pozdě. Zašlo to už příliš daleko.“

Něco z výrazu její tváře ho přimělo se otřást.

„Co je Arumiel vůbec zač?“ zeptal se.

Mistryně mu pohlédla zpřímá do očí. „Je to bůh lží.“

Mělo ho to napadnout. Zpětně si vyčítal, že tu očividnou pravdu nepoznal dřív, ale těžko říct, jestli by to něco změnilo. Nejspíš ne.

Poté co mladý čaroděj odešel, bohyně postavila konvici znovu na kamna a připravila nový šálek čaje. Ten, který Calien vypil, nebyl původně určen jemu.

Z malé místnosti za obytnou světnicí vystoupil Arumiel.

„Neměla jsi mu to říkat,“ obvinil ji ponuře.

„Tvé plány to nepřekazí,“ odbyla ho.

Bůh lží se posadil ke stolu naproti ní.

„Ani neuvažuj o tom, že bys ho zabil,“ prohodila konverzačním tónem, zatímco zalévala čajové lístky. Pozvolna se vznášely v horké vodě a zanechávaly za sebou uhrančivé barevné cestičky, dokud se veškerá tekutina v šálku nezbarvila do temně rudé — démonka do čajových lístků přidala svou krev.

„Přisáhej na zemi, že mu nikdy neublížíš — ty ani tví poskoci, teď ani v budoucnu —, a já tě nechám udělat to, kvůli čemu jsi sem přišel.“

Arumiel překvapeně zamrkal.

„Copak sis myslel, že nevím, co chystáš? Tvůj otec i několik starších bratrů jsou už pár dní pryč a já jsem strážkyně lerské pečeti.“ Nevesele se zasmála. „Čekala jsem tě dřív.“

„Musím to udělat,“ zašeptal.

„Nemusíš.“

„Když to neudělám, otec uvrhne celý Ler do područí ostatních kontinentů! Nepochybuj, že Achron nebo Šakal už si brousí zuby na zdejší duše. Copak to nikdo kromě mě nevidí?“

„Teď zniš jako namyšlené děcko.“

„Chceš mi říct, že to není pravda? Nepatřil snad otec k těm, kteří bojovali za rozdělení jednotlivých kontinentů? Nezasadil se snad o vytvoření pečeti, které je uzavřely před nevítanými vpády?“

„Ano. Ale Vulpe dokáže dohlédnout dál než na špičku svého nosu.“

Arumiel zkroutil rty do pohrdlivého úšklebku.

„To jistě.“

„Ostatní tvůj čin nenechají bez odezvy,“ upozornila ho.

„To ani neočekávám.“

„Zabiješ je?“

„Pokud mi nedají jinou možnost.“

Bohyně si představila následný masakr a zavřela oči. Přesto jí zrnka písku ve vzduchu našeptávala, že je její rozhodnutí správné. Skrze její smrt sice Arumiel dosáhne svého, ale na konci všeho to bude on, kdo zaplatí nejvyšší cenu. A i bez její spolupráce by dostal to, co chce. Země jí nedokázala říct, co jeho činy přinesou, ale ubezpečila ji, že ona se z toho vždycky dostane. To bohyni dodalo odvahy.

„Má nabídka ještě chvíli platí,“ kývla k chladnociému a světlajícímu čaji, z něhož postupně vyprchávalo kouzlo vázané na její krev.

Arumiel nechtěl nechat naživu čaroděje, který znal jeho tajemství. Nedělal si iluze, že jeho původ zůstane před lidmi skrytý navěky, ale doufal, že si do té doby dostatečně upevní moc, že o svých čistých záměrech přesvědčí dostatečné množství lidí, díky nimž pak bude jeho lež bujet dál, už sama, bez jeho přičinění.

Zároveň ale věděl, že kdyby měl svést boj se starobylou bohyní, neměl by šanci. Chtěl ji obelstít, ačkoliv si byl vědom, že ani to nebude snadné — země ji měla ráda, varovala by ji. A ona mu to takhle usnadní a vymění svůj život za život nějakého mladíčka? Nepochyboval, že tím něco sleduje a že její čin bude mít dohru.

Bohyně povytáhla obočí.

„Přisahám, že tvému učni já ani nikdo z mých lidí nezkrivíme jediný vlas — nikdy za celý jeho život.“ Pak do sebe Arumiel obrátil chladnoucí čaj.

Bohyně se chopila svého šálku: „Přisahám, že tě zítra nechám zbavit mě života.“

„Zítra?“ zeptal se podezřívavě.

„Dám ti ještě jednu noc na rozmyšlenou. Nech si to všechno pořádně projít hlavou.“

„Na mém rozhodnutí se nic nezmění.“

„Hraješ si s přírodními zákony, nikdo nedokáže říct, co se stane...“

Arumiel si dovolil malý vědoucí úsměv. „Když je nyní lerská pečeť částečně prolomená, aby mohl otec s bratry projít dál, se smrtí strážkyně se nejspíš zhroutí.“ Věděl, co dělá, promyslel si to. Důkladně. „A podle toho, co jsem se dozvěděl, ochranné mechanismy, co do pečeti pomáhal vkládat můj otec, zapříčiní, že se Ler neprodyšně uzavře — nic se nedostane ven, ale ani dovnitř. Včetně mého otce a celé té jeho slavné delegace.“

„Jak říkáš: neprodyšně se uzavře,“ přisvědčila. „Zamysli se nad tím vším znovu. Ještě jednou.“

Arumiel podrážděně přimhouřil oči. „Jak jsem řekl, na mém rozhodnutí se nic nezmění.“ S těmi slovy se zvedl od stolu a odešel.

Odbilo poledne a sročený dav s hrůzou vzhlížel k obloze. Blankytná modř, kterou se do té doby nebe pyšnilo, se změnila v podivný, nezdravý odstín zelené, místy přecházející do oranžové. Na obzoru se už nadýchaná mračna barvila sytě červeně — vypadalo to jako prosakující krev. Někteří z přítomných si zacpávali uši, ale drásavý zvuk, jako by někdo rval samotnou zemi vedví, tím neutišili.

Arumiel nic z toho nevnímal. Sledoval rudé kapky stékající z ostří meče a vpíjející se do prachu na náměstí. Vůně krve mu zahltila smysly. Zalétl pohledem k tělu zhroucenému u svých nohou a snažil se zapudit zvláštní pocit, který v něm smrt jeho dávné mentorky vyvolala. Pak, jako by si až v tu chvíli uvědomil, co svírá v levé ruce, rozevřel prsty a démončina hlava neslyšně dopadla na zem.

Unaveně zavřel oči.

„Je mi to líto, Gammal.“

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Ta zpráva jím otřásla. Když si ji ráno přečetl spolu s dalšími hlášeními, zdráhal se jí uvěřit. Bylo to tak nepravděpodobné...

Serpin byl mrtvý.

Arumiel stál na balkoně nad liduprázdným náměstím, částečně zchromlé křídlo mu viselo ze zad jako připomínka nedávných událostí. V ruce svíral napůl vypitou lahev koňaku, kterou si schovával už několik let pro zvláštní příležitost, o níž vlastně netušil, jak by měla vypadat. Usoudil proto, že smrt jednoho z bohů, jimiž nejvíc opovrhoval, dostatečně významnou událostí je.

Ani se nenamáhal se skleničkou, prostě lahev otevřel a pil přímo z ní. Dokonale se to hodilo k jeho náladě — myslel si, že ho Serpino-va smrt potěší, ale nyní, když k ní došlo, v něm spíš zanechala pocit prázdnoty. Další z jeho cílů a snů se naplnil, ale nepřinesl kýžený výsledek.

Celé ty roky v něm hlodal pocit nejistoty, zda má v Amabel skutečně Serpina. Vše ale nasvědčovalo tomu, že tam obávaný bůh války opravdu ležel navždy přikovaný k zemi, odsouzený týden co týden prožívat muka, v jejichž důsledku Arumiel slušně bohatnul. Draků se po Leru nikdy moc nepohybovalo. Jaká byla pravděpodobnost, že zajali nesprávného?

Ne, musel to být Serpin.

A teď byl mrtvý.

Vědomí toho, že je dračí bůh konečně po smrti, mu ale na patře hořklo. *Za chvíli už nezbude nikdo, kdo by si pamatoval...*

Znovu se napil z lahve, ani pořádně nevnímal chuť drahého pití. Stál nyní před náročným úkolem: musel říct Sionaře, že její manžel zemřel. Mělo by ho to těšit, jenže netěšilo.

Od jejich posledního setkání se jakémukoliv kontaktu s bohyní lásky vyhýbal. Ověřil si, že ji nedokáže zabít, a to by se mu mohlo vymstít. Když jí dal trochu vlastní krve, aby se jí zahojila zranění, která jí sám způsobil, pochopil, že s ním Sionara vymete podlahu, když jí to dovolí. A on moc dobře věděl, že proti ní nic nezmůže. Vždycky to tak bylo. Měl by ji znovu prodat, a to co nejrychleji. Ale nejdřív jí musí říct o Serpinovi. A zeptat se karet, zda je to pravda. Zda bůh války skutečně definitivně opustil tento svět.

Ještě jednou se zhluboka napil — na kuráž — a zamířil do nižších poschodí radniční věže. Otevřel dveře do Sionařina pokoje dřív, než si to stihl rozmyslet.

Bohyně lásky byla pohublá, nedokázaly to zakrýt ani nové šaty, které jí nechal donést. Kůži měla pobledlou, na předloktích jí prosvítaly modravé žíly. Arumiel se pohledem zastavil na stále zarudlém krku, kde ji spálila magie. Jizvy způsobené obojkem se táhly od linie čelisti až do výstřihu. Ve spasitelových očích ji to kupodivu nečinilo o nic méně přitažlivou.

Když vešel, věnovala mu jen letmý pohled.

„Serpín je mrtvý.“ Neexistoval způsob, jak jí to sdělit šetrně, tak se o to ani nesnažil. Navíc pochyboval, že by mu Sionara věřila, kdyby řekl, že ho to mrzí. Samotného ho překvapilo, když si uvědomil, že by nelhal. Výjimečně.

„Poznala bych, kdyby se mu něco stalo,“ odušila bohyně s jistotou, již v danou chvíli necítila. Poznala by to? Dřív nepochybně — vždycky věděla, když se Serpín zranil v bitvě. Ale nyní, když dlouhé roky odloučení mohly jejich pouto oslabit?

„Při poslední bouři se přetížily bleskosvody, které napájel. Explodovaly a jeho to roztrhalo. Existují očití svědci.“

Sionara ohrnula opovržlivě rty. „Nevěřím ti.“

„Zeptej se karet,“ vybídl ji.

Démonka chvíli váhala, ale pak skutečně sáhla po balíčku, ležícím na kraji postele. Arumiel zatajil dech — potřeboval vědět, jestli je to pravda. Její míchání mu přišlo nekonečné.

„Je Serpin mrtvý?“ zeptala se a hleděla přitom Arumielovi do očí.

Na vytaženou kartu se podívali oba zároveň.

Slunce — ano.

Sionare vypadl balíček z náhle roztřesených rukou. Jednotlivé ohmatané listy se rozlétly všemi směry po podlaze.

„Nechám tě tvému žalu,“ pronesl Arumiel polohlasně a opustil místnost. Její slzy by neustál.

Sionara nevěděla, jak dlouho seděla na posteli bez hnutí a s očima upřenýma na rudo-zlatý kotouč, vyobrazený na kartě před ní. Možná uplynuly celé hodiny, možná jen pár minut. Ztratila pojem o čase. Měla pocit, že kdyby se pohnula, celý svět by se roztránil v záplavě střepů, které zbyly z jejího života.

Serpin byl mrtvý.

Trhaně se nadechla a dala konečně průchod nahromaděné bolesti. Radnici se nesl truchlivý dračí řev, z něhož drnčelo sklo v okenních rámech. Po křiku konečně následovaly i slzy. Sionara se schoulila na zemi mezi svými kartami a vzlykala.

Tohle přece nemohla být pravda! Poznala by, kdyby se Serpinovi něco stalo! Snažila se vybavit si pouto se svým druhem. Pořád jí připadalo, že tam je. Slabé, na pokraji zhroutení, ale stále přítomné.

„Je můj manžel opravdu mrtvý?“ zeptala se vzdorně a sáhla po jedné kartě ležící rubem nahoru v jejím dosahu.

Ne.

Doufala v tu odpověď, přesto ji zarazila. Nechtěla si dělat naděje — bylo nad slunce jasnější, že pokud se bleskosvody v Serpinově těle přetížily, opravdu ho roztrhaly a ani všechny nahromaděné duše ho před smrtí nemohly zachránit.